

Plângerea lui Iov

(Iov 3)

Trei prieteni ai lui Iov — Elifaz, Bildad și Țofar — au venit la el la câteva luni după începerea bolii sale. La sosirea lor, boala avansase deja atât de mult, încât îl desfigurase până la nerecunoaștere. Ei veniseră să-și mângâie prietenul Iov — dar nu au găsit cuvinte de mângâiere. Tăcerea prietenilor săi îl face să conștientizeze cât de îngrozitoare este starea sa. Deși, conform capitolului 1, versetele 21 și 22, în ciuda tuturor pierderilor și a bolii, poate să exclame: „DOMNUL a dat și DOMNUL a luat; binecuvântat fie Numele DOMNULUI!”, aici începe deja, în tăcere, reproșul împotriva lui Dumnezeu. Tăcerea continuă și amuțirea sumbră a prietenilor săi îi amplificau și mai mult durerile, care erau deja îngrozitoare.

Suferința îndelungată, al cărei sfârșit nu se întrevedea, precum și comportamentul neînțelegător al prietenilor, au epuizat complet puterea de rezistență a viteazului Iov. Din gura sa se aude acum plângerea cutremurătoare din versetele 1-10: blestemul zilei nașterii, lauda odihnei morții din versetele 11-19, plângerea privind prelungirea inutilă a unei vieți extrem de chinuitoare, din versetele 20-26.

Expresiile reci ale prietenilor săi și reproșurile tacite că nu a fost lovit de Dumnezeu fără motiv constituie începutul căderii sale în păcat. El nu-L blestemă pe Dumnezeul său, așa cum voia satan; nici nu urmează sfatul soției sale, să renunțe la Dumnezeul său, dar blestemă ziua nașterii sale și noaptea zămislirii sale. Ziua nașterii sale a fost și va rămâne o zi nefastă.

După versetele 11–13, Iov vorbește în patru moduri despre distrugerea vieții sale: că ar fi fost bine să fi murit încă înainte de naștere, că ar fi fost bine să fi murit imediat după naștere, că ar fi fost bine ca tatăl să nu fi luat copilul în brațe și să-l recunoască, că ar fi fost bine să nu i se fi dat hrana naturală.

Prin blestemarea zilei sale de naștere, Iov nu-L blestemă pe Dumnezeu, dar se întoarce totuși împotriva zilei nașterii și a nopții zămislirii sale. Ambele sunt însă create de Dumnezeu.

Din durerea sa profundă și chinuitoare și din blestemarea zilei sale de naștere și, prin urmare, din răzvrătirea sa împotriva ordinii lui Dumnezeu, se nasc alte gânduri păgâne. În durerea sa, moartea îi apare ca un aducător de odihnă, în timp ce în rest, în Vechiul Testament, moartea era privită cu totul altfel. După moarte urmează o viață sumbră, în umbră, din care nu există salvare (Iov 7.9) și în care nu se poate lăuda pe Dumnezeu (Psalmul 6.5; 30.9).

El nu ia în considerare faptul că Domnul este prezent și acolo (Psalmul 139.8) și că locuitorii împărăției morților tremură înaintea Lui (Iov 26.5,6). Aceasta este starea celor plecați dintre noi, fără să aibă răscumpărarea prin Hristos.

Iov îi dă dreptate lui satan în puncte esențiale, fiind de acord cu el: viața ar fi un dar rău al lui Dumnezeu pentru cel îndurerat. Pentru el, moartea ar fi comoara cea mai de dorit. Se consideră un om nenorocit, pe care îl lovește orice nenorocire imaginabilă. În fața sa vede o existență fără speranță, goală, ba chiar chinuitoare. O lovitură dureroasă după alta

se abate asupra lui. Iov se oprește la descrierea exterioară a mării sale suferințe. Nu mai vede calea lui Dumnezeu — și-a pierdut privirea îndreptată în sus.

Cum concură tot ceea ce este păcătos! Privirea aruncată asupra prietenilor săi tăcuți îl aduce pe Iov, în șapte zile, într-o așa stare, încât își pierde chiar și privirea îndreptată spre Dumnezeu. Gândurile divine se retrag din ce în ce mai mult, iar în locul lor se impun gânduri omenești, născute din păcat, care îl determină să-și deschidă gura — pentru a se plânge, pentru a blestema înțelepciunea și ordinea lui Dumnezeu. Astfel, el ajunge în totală opoziție cu Mielul lui Dumnezeu, care *nu* Și-a deschis gura (Isaia 53.7).

De unde vine nenorocirea? Această întrebare îl frământă pe Iov, cel încercat. Nu de la Dumnezeu, de aceasta este convins în adâncul sufletului său. Dar nici în sine însuși, nici în viața sa nu a găsit vreun motiv pentru care ar fi meritat aceste judecăți de mânie extrem de grave și dureroase. Așadar, el caută motivul nenorocirii sale, așa cum fac atât de mulți oameni, atât pe vremuri, cât și astăzi, în ziua nașterii sale. Da, cât de neschimbată rămâne totuși lumea! Lumea nerăscumpărată, nemântuită! În loc să-și pună speranța în Dumnezeu, omul cade pradă gândurilor greșite, care se nasc din inima omenească și își pune speranța în ele — din nefericire!

Din plângerile lui Iov putem învăța cum gândește — și judecă — omul, chiar și cel mai pios, în vremuri de încercare, de necaz și suferință, de ispite și greutăți, despre Dumnezeu și căile Lui, despre sine însuși și despre lume, despre toate lucrurile. Când Domnul îi ia omului *tot* ce i-a dat înainte, când omul este lăsat singur, cu totul singur, când el nu știe nimic despre bunătatea și harul lui Dumnezeu, când i se ia totul și nu i se dă nimic, când nu știe încotro să se îndrepte, da, ce este atunci omul? Omul singur — fără Dumnezeu — ce imagine săracă și jalnică!

Cu siguranță vin asupra fiecărui om zile, vremuri și clipe sumbre, în care își dorește mai degrabă să nu se fi născut. Motivul unei astfel de suferințe constă în faptul că inima era atât de absorbită de lucrurile pământești și trecătoare, încât a pierdut din vedere ceea ce este nevăzut și etern și urmărește doar ceea ce este trecător, ceea ce s-a pierdut și nu vede și nu cunoaște niciun înlocuitor. Una dintre cele mai grele încercări este aceea de a îndura cu răbdare chiar și suferința care nu se potrivește cu propriile gânduri și convingeri. „Învăță să suferi — fără să te plângi.” Învăță! Fericit cel care are voința bună, voința de a învăța, de a învăța să sufere, să nu se plângă! Copiii lui Dumnezeu trebuie să învețe aceasta, chiar dacă adesea — de cele mai multe ori — chiar împotriva voinței lor. Chiar și în astfel de vremuri de suferință, calea lui Dumnezeu rămâne *dragostea*; învață să înțelegi, să realizezi, să accepți cu credință!

„Fie totuși ca — în ciuda crucii și a suferinței — acesta să fie motto-ul meu: Mai aproape de Tine, Dumnezeule! Mai aproape de Tine!”

Să învățăm, urmându-L pe Isus, să înțelegem din ce în ce mai mult, că fără voia lui Dumnezeu nu cade niciun fir de păr de pe cap, dar că, pe de altă parte, ne putem feri de multe suferințe dacă nu opunem mai întâi un „nu” voinței lui Dumnezeu. Probabil că rar a trecut un om printr-o suferință atât de profundă precum Iov, probabil că niciun gând nu a fost gândit sau rostit pe care Iov să nu-l fi gândit și rostit și el; dar, de asemenea, aproape niciun om nu a rămas atât de răbdător precum Iov.

Iov 3

O, cât de sărac, de nenorocit, de jalnic este omul când privește doar în jos și nu vede în sine și în jurul său decât lucruri fără valoare. Fie ca, cu ajutorul Domnului, să ne fie la toții posibil, din ce în ce mai mult, mai ales în vremuri de necaz, de suferință și de încercare, să ne îndreptăm privirea *spre* El, Domnul nostru glorificat, care ne cunoaște, vrea să ne educe și să ne pregătească pentru a deveni adevărați luptători ai lui Hristos! Fie ca Domnul să ne dăruiască ca, oriunde și oricum ar vrea El să ne educe, să tăcem și să nu ne deschidem gura, ci doar să implorăm și să ne rugăm:

„Da, Tată — *facă-se voia Ta!*”

Voia Lui este ca noi să fim conduși spre glorie. Glorie Domnului! Calea Lui *este* și *rămâne dragostea*.

Titlul original: „*Hiobs Wehklage*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 196-199, Vol. 18, Anul 1933.